

а то зацілуємо — еге-ж і І, стоячи під дверима, стали у двійку виспівувати охриплими голосами:

„Шинкарько, полтавочко“ ...

— Еге-ж спить, клята, та хай їй всячина, ходім ось туди...

Остап митю зачинив двері вартового дому, а ключ вийняв з дверей і сховав. Тепер, держучись під боки та загочуючись, поплентались вони далі.

Таким способом вони добули ключа, зачинили двері й ніхто не догадався, що хто-небудь заходив до сторожової хатки.

## ХІ.

На подвір'ю стали затихати крики п'яної служби. Усе поклатося, куди попало, й захропіло. Світла гасли. Чути ще було де-не-де крики на економії й по селу.

Стояла ясна зоряна ніч...

Тепер підкралися наші козаки під браму й тихенько відчинили на стільки, що один чоловік протиснеться. Карпо став над ровом і в ту-ж мить озвався півень раз за разом тричі... То було козацьке гасло.

Тільки смерклося, вийшли Карпові сотні з балки, де полишали коней прийшли лісом і засіли в комиші над ставом. Ждали умовленого знаку. Козацтво подалось до брами тихо, без гомону. Здавалося, що то душі замучених людей збираються на весілля свого ката, пана Овруцького.

— Гасло: Варшава, віддав: варта, шепотів Карпо козакам.  
— По змозі не проливати крові, п'яних вязати мотузами!...

Козаки відчинили браму на обидва крила й усипались туди, мов пшоно до мішка. В'язали п'яних, мов баранів. Карпо з кількома подався на башту. Вартовий куняв, спершись на свою галлябарду. Почувши від Карпа гасло, куняв далі, бо й він трохи випив. Його теж зв'язали. Те саме зробили і з вартовими. Одна частина подалася на економію робити ту саму роботу. Лиш тих, що стояли постовм по селу, не чіпали: тих то вже Красноставчане самі почастують, як дізнаються, яких гостей має пан Овруцький.